

РЕШЕНИЕ

№ 1591

гр. Пловдив, 07.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и трети март през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Анна Д. Дъбова

при участието на секретаря Петя Г. Карабиберова
като разгледа докладваното от Анна Д. Дъбова Гражданско дело №
20225330100519 по описа за 2022 година

Производството е образувано по предявени от “Алианц Банк България” АД, ЕИК 128001319, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Сребърна“ № 16, против В. И. В., ЕГН *****, с адрес с. К., ул. ** кумулативно обективно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 415, ал. 1, т. 3 ГПК във вр. с чл. 240, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от **18 158, 13 лв.** – представляваща предсрочно изискуема главница по Договор за потребителски кредит № ** от 14.05.2015 г., изменен с Допълнително споразумение от 04.06.2020 г., и сумата от **1 406, 80 лв.**, представляваща обезщетение за забава, начислено за периода от 26.10.2020 г. до 07.09.2021 г., ведно със законна мораторна лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 23.09.2021 г., до окончателното изплащане на задължението.

Ищецът твърди, че между страните е сключен Договор за потребителски кредит № ** от 14.05.2015 г., по силата на който в полза на кредитополучателя е предоставена сумата от 37 000 лв., която сума е усвоена на 15.05.2015 г. за рефинансиране и закриване на потребителски кредит на

кредитополучателя, за което представя извлечение. Твърди, че кредитополучателят се задължил да върне усвоената сума, ведно с възнаградителна лихва, съгласно условията на договора, в срок до 25.04.2025 г. Сочи, че е подписано Допълнително споразумение от 04.06.2020 г., по силата на което е установен гратисен период във връзка с обявеното в страната извънредно положение, като между страните е уговорено, че за период от 6 месеца, считано от 27.04.2020 г. се отсрочва заплащане на задълженията за главница и лихви, съгласно действащия погасителен план. Сочи, че е постигнато съгласие за подписване на нов погасителен план – след изтичане на гратисния период, по силата на който да се разсрочи задължението, ведно с главницата, незаплатена по време на гратисния период, а начислените и незаплатени лихви се разсрочват за целия срок на кредита на равни части, всяка от които се добавя към месечната вноска по погасителния план. Твърди, че ответникът е преустановил плащанията си по кредита, като последното плащане в размер на сумата от 50 лв. е извършено на 13.10.2020 г. Сочи, че вземането по кредита е обявено за предсрочно изискуемо на основание т. 9.1 и т. 9.1.1. от Общите условия към Договора на 14.06.2021 г. с покана, връчена на длъжника по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК. Твърди, че е депозирал заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл. 417 ГПК, по което е образувано ч.гр.д. № 15005/2021 г. по описа на Районен съд – Пловдив, като със заповедта за изпълнение заявлението е частично отхвърлено за вноските с ненастъпил падеж, поради ненадлежно обявена предсрочна изискуемост, като претендира осъждане на ответника за сумите, за които не е издадена заповед за изпълнение. По така изложените съображения се моли за уважаване на предявените иски.

В законоустановения за това срок по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът В. И. В. е депозирала отговор на исковата молба – чрез особения му представител адв. Л. Г., в който излага съображения за нейната неоснователност. Моли се за отмяна на заповедта за изпълнение, тъй като по делото не са представени доказателства, че последната е връчена от съдебен изпълнител по установения за това ред, поради което счита, че длъжникът е лишен от право на защита. Счита, че не са били налице предпоставките за издаване на заповед за изпълнение, тъй като в договора за кредит са включени неравноправни клаузи. Излага съображения относно начина на формиране на възнаградителната лихва, като счита, че същата е недължима. Сочи, че не

следва да се присъжда и претендираното обезщетение за забава. Твърди, че договорът за кредит е с падеж на 25.04.2025 г., а в последния липсва клауза, даваща възможност за обявяване на вземането за предсрочно изискуемо. Поддържа, че длъжникът не е уведомен редовно за настъпилата предсрочна изискуемост. Моли да не бъдат присъждани разноските, сторени в заповедното производство. По така изложените съображения се моли за отхвърляне на предявените иски.

Съдът, като съобрази събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, **намира за установено следното от фактическа и правна страна:**

Районен съд – Пловдив е сезиран с кумулативно обективно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал. 1, т. 3 ГПК, вр. чл. 240, ал. 1 ЗЗД, и чл. 86 ЗЗД.

От представените по делото доказателства се установява, че със Заповед № 10035/26.11.2021 г. по ч.гр.д. № 15005/2021 г. по описа на Районен съд – Пловдив е разпоредено ответникът да заплати на ищеца следните суми: сумата от 3 387, 61 лв., представляваща просрочена главница по Договор за потребителски кредит № ** от 14.05.2015 г., включваща вноски с настъпи падеж от 25.10.2020 г. до 25.08.2021 г., сумата от 657, 14 лв. - просрочена възнаградителна лихва за периода 26.10.2020 г. до 09.04.2021 г., сумата от 564, 17 лв. - просрочени реструктурирани лихва за периода 25.11.2020 г. до 09.04.2021 г., сумата от 41, 80 лв. - неустойки върху просрочени лихви и сумата от 153, 76 лв. – обезщетение за забава върху просрочена главница за периода 26.10.2020 г. до 07.09.2021 г., ведно със законната лихва върху вземанията от датата на постъпване на заявлението в съда - 23.09.2021 г. до окончателното плащане, както и разноските по делото за държавна такса в размер на 97, 67 лв., изчислени на основание чл.78, ал.1 ГПК, съразмерно уважената част от претенцията и 9, 99 лв. – юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл.78, ал.8 ГПК, във вр. с чл.37 ЗПП, във вр. с чл.1 и чл.26 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съразмерно с уважената част от претенцията.

С влязло в законна сила разпореждане, обективизирано в заповедта за изпълнение, съдът е отхвърлил заявлението в частта му, с която се претендира главница в размер над уважения размер от 3387, 61 лв. до пълния предявен

размер от 21 545, 74 лв., както и за обезщетение за забава за горницата над уважения размер от 153, 76 лв. до пълния предявен размер от 1 560, 56 лв.

Предявеният пред настоящия съдебен състав осъдителен иск по реда на чл. 415, ал. 1, т. 3 ГПК е депозиран в законоустановения едномесечен срок, който тече от датата на влизане в сила на разпореждането, с което е отхвърлено заявлението на ищеца за издаване на заповед за изпълнение.

От договор за потребителски кредит № **/14.05.2015 г. при Общи условия, се установява, че между страните е породено правоотношение по договор за кредит, по силата на което кредиторът се е задължил да предостави в полза на кредитополучателя сумата от 37 000 лв. В разпоредбата на т.1.2. от Договора е установено, че кредитът се отпуска за текущи нужди и рефинансиране и закриване на потребителски кредит с референция ** в „Алианц Банк България“ АД и рефинансиране на потребителски кредит към БНП Париба. Установено е, че сумата по кредита се усвоява до 30 дни от датата на подписване на договора, като сумата за рефинансиране се усвоява безкасово след представяне на документ за размера на остатъчния дълг от страна на кредитополучателя, а сумата за текущи нужди, се усвоява касово или безкасово след представяне на документ, удостоверяващ пълното рефинансиране. В разпоредбата на т. 2.4. е установено, че кредитът се усвоява по посочената в договора банкова сметка на длъжника. В договора е установено, че кредитополучателят дължи възнаградителна лихва, определена в т.3.1. от Договора. Страните са договорили, че кредитът следва да бъде погасен в срок до 25.04.2025 г. на вноски съгласно погасителен план, представляващ Приложение № 3 към Договора. С клаузата на т. 4.3. от Договора е установено, че при просрочие се начислява обезщетение за забава в размер на 10 % върху просрочената сума, а в разпоредбата на т. 4.4. е установена неустойка в размер на 10 % годишно върху дължимата, но незаплатена в срок възнаградителна лихва.

От приложения по делото погасителен план се установява, че кредитът следва да бъде погасен на месечни погасителни вноски в размер от 437, 38 лв. за периода от 25.05.2015 г. до 25.04.2025 г.

С Допълнително споразумение от 04.06.2020 г. страните са постигнали съгласие, че по отношение на договора за кредит следва да намери приложение Механизъм № 1 – отсрочване на главница и лихва съгласно „Ред

за отсрочване и уреждане на изискуеми задължения към банки и дъщерни дружества – финансови институции във връзка с въведеното на 31.03.2020 г. от Народното събрание извънредно положение, произтичащо от Covid – 19“ за срок от 6 месеца, считано от 27.04.2020 г., представляващ гратисен период, през който кредитополучателят не дължи плащане на месечните погасителни вноски, формирани от главница и лихва съгласно действащия погасителен план. С разпоредбата на чл. 4 от Допълнителното споразумение е установено, че след изтичане на гратисния период страните се задължават да подпишат и прилагат за в бъдеще нов погасителен план, с който срокът на договора за кредит се удължава със срока на гратисния период, но не повече от 6 месеца, като с новият погасителен план се разсрочва плащането на целият остатък от дълга, заедно с главницата, неплатена по време на гратисния период. Установено е, че начислените и непогасени през гратисния период лихви се разсрочват за целия срок на кредита на равни части, всяка от които се добавя към месечната вноска на новия погасителен план.

По делото е представено Погасителен план, представляващ Приложение № 1 към Допълнителното споразумение, в който е установено, че размерът на главницата от общо 28 144, 79 лв. е платима на 94 месечни погасителни вноски за период от 25.07.2018 г. до 25.10.2025 г. В погасителният план са отразени заплатените погасителни вноски за периода от 25.07.2018 г. до 25.04.2020 г., като е посочено, че е заплатена главница от 6 300, 79 лв.

Договорът за кредит е сключен при Общи условия, които са подписани на всяка страница от потребителя, съобразно изискванията, установени в разпоредбата на чл. 11, ал. 2 ЗПК.

В разпоредбата на т. 9.1. от Общите условия е установено, че банката има право да обяви за изискуемо преди срока, определен в договора за кредит, цялото кредитно задължение, когато кредитополучателят е изпаднал в забава при издължаване на главницата или лихвите по кредита.

Съгласно чл. 22 ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и т. 20, договорът за потребителски кредит е недействителен. Липсата на всяко едно от тези императивни изисквания води до настъпване на последиците по чл. 22 ЗПК - изначална недействителност на договора за потребителски заем, тъй като същите са изискуеми при самото му сключване.

Договорът за паричен заем е сключен в писмена форма, на хартиен

носител, по ясен и разбираем начин. Посочена е чистата стойност на кредита, годишният процент на разходите, фиксираният годишен лихвен процент по кредитът, общият размер на всички плащания по договора, условията за издължаване на кредита от потребителя, елементите на общата стойност на кредита, датите на плащане на погасителните вноски и размерът на дължимата погасителна вноска. Предвидено е правото на потребителя да погаси предсрочно кредита, право да получи погасителен план за извършени и предстоящи плащания.

Предвид изложеното следва да се приеме, че са спазени изискванията, установени в ЗПК относно изискуемото съдържание на договора за потребителски кредит.

От изслушаната по делото и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза се установява, че в полза на кредитополучателя е отпуснат кредит от 37 000 лв. чрез заверяване на банковата сметка на кредитополучателя на 15.05.2015 г. Вещото лице е установило, че към датата на допълнителното споразумение от 04.06.2020 г. непогасените вноски за главница с настъпил падеж са общо 373, 35 лв., които са капитализирани към редовната главница на 26.04.2020 г., която към 25.04.2020 г. е в размер от 21 470, 65 лв., при което главницата е в размер от 21 844 лв. Вещото лице е установило, че непогасената главница към датата на твърдяната предсрочна изискуемост е от 21 545, 74 лв., като след съобразяване на присъдената в заповедното производство главница остава задължение от 18 158, 13 лв. Вещото лице е определило обезщетението за забава за периода от 26.10.2020 г. до 07.09.2021 г. в размер на сумата от 1 526, 94 лв., като след приспадане на присъденото в заповедното производство обезщетение остава задължение от 1 409, 18 лв.

Съдът цени съдебно-счетоводните експертизи като компетентно и безпристрастно изготвени, дали пълен и обоснован отговор на всички поставени въпроси, поради което възприема фактическите (доказателствени) изводи, до които вещото лице е достигнало.

Предвид така изложеното и на основание сключения между страните договор е възникнало задължение за заплащане на главница, доколкото се установява, че заемната сума е усвоена от кредитополучателя.

От представения по делото договор за потребителски паричен кредит, в

който е обективиран погасителен план се установява, че падежът на последната вноска по договора е на 25.10.2025 г., т.е. към настоящия момент не е настъпил.

Ищецът се позовава на обявена предсрочна изискуемост на задълженията по договора за кредит, поради допусната забава в плащанията, като твърди, че вземането е обявено за предсрочно изискуемо на 14.06.2021 г. чрез уведомление, връчено на длъжника по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК.

За да настъпи предсрочна изискуемост на кредита, е необходимо: 1. да са настъпили уговорените в договора за кредит обстоятелства за упражняване на потестативното право на банката – кредитор; 2. банката да заяви, че упражнява правото си да обяви кредита за предсрочно изискуемо; 3. това волеизявление да достигне до кредитополучателя.

В разпоредбата на т. 9.1. от Общите условия е установено, че банката има право да обяви за изискуемо преди срока, определен в договора за кредит, цялото кредитно задължение, когато кредитополучателят е изпаднал в забава при издължаване на главницата или лихвите по кредита.

В случая от заключението на вещото лице по допуснатата от съда съдебно-счетоводна експертиза се установява, че длъжникът е преустановил плащанията по кредита на 25.10.2020 г., на която дата е заплатено единствено частично дължимата вноска за възнаградителна лихва, поради което са настъпили условията по т. 9.1. от Общите условия. Т.е. налице са обективните предпоставки за обявяване на кредита за предсрочно изискуемо.

Съдът намира, че волеизявлението на кредитора за обявяване на задължението за предсрочно изискуемо не е достигнало до длъжника, тъй като не е налице редовно връчване по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК.

Уведомлението за прехвърляне на вземането е връчено по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК чрез залепяне на уведомление на адреса на длъжника в с. К., ул. **, но съдът счита, че последното не е редовно.

Правилата, установени в разпоредбата на чл. 47, ал. 1 - ал. 6 ГПК, обезпечават правото на участие на ответника в процеса и надлежното му представителство. Съгласно разпоредбата на чл. 47, ал. 1 ГПК когато ответникът в продължение на един месец не може да бъде намерен на посочения по делото адрес и не се намери лице, което е съгласно да получи

съобщението, връчителят залепва уведомление на вратата или на пощенската кутия, а когато до тях не е осигурен достъп - на входната врата или на видно място около нея. Когато има достъп до пощенската кутия, връчителят пуска уведомление и в нея. Невъзможността ответникът да бъде намерен на посочения по делото адрес се констатира най-малко с три посещения на адреса, с интервал от поне една седмица между всяко от тях, като най-малко едно от посещенията е в неприсъствен ден.

В случая невъзможността длъжникът да бъде намерен на адреса в продължение на един месец е констатирана с три посещения на служител при съдебния изпълнител - на 29.04.2021 г., 15.05.2019 г. и 29.05.2019 г., като интервалът между първите три е повече от седмица и едно от посещенията е в неприсъствен ден (15.05.2021 г., събота). Не е намерено и лице, съгласно да получи съобщението, поради което уведомление е било залепено на входната врата на адреса.

В протокола за осъществено връчване не е посочено, че е осъществена справка за адресна регистрация и актуален работодател на ответника, като не са налице данни длъжникът да е търсен на други адреси.

Връчването е осъществено чрез възлагане на частен съдебен изпълнител по реда на чл. 43 ЗЧСИ, съгласно която разпоредба частният съдебен изпълнител може да възложи на определен служител в неговата кантора да връчва призовки, съобщения и книжа при условията и по реда на чл. 37 – чл. 58 ГПК. Т.е. налице е препращане към правилата на ГПК, поради което следва да намери приложение разпоредбата на чл. 47, ал. 3 ГПК, съгласно която когато ответникът не се яви да получи книжата, съдът служебно проверява неговата адресна регистрация, освен в случаите на чл. 40, ал. 2 и чл. 41, ал. 1, в които съобщението се прилага към делото. Ако посоченият адрес не съвпада с постоянния и настоящия адрес на страната, съдът разпорежда връчване по настоящия или постоянния адрес по реда на ал. 1 и 2. Съдът служебно проверява и местоработата на ответника и разпорежда връчване по местоработата, съответно местослуженето или мястото за осъществяване на стопанска дейност. В процесния случай посочените справки не са направени, а видно от осъществената в хода на настоящото съдебно производство справка за адресна регистрация е, че ответникът има регистриран постоянен адрес в гр. П., считано от ****г.

Връчването е формален акт и за редовността му съдът следи служебно. Удостоверяването на съдебния изпълнител за връчването на съобщението съгласно чл. 47, ал. 5 ГПК не е достатъчно, за да се приеме за редовна процедурата - в този смисъл *Определение № 108 от 16.02.2012 г. на ВКС по ч. т. д. № 70/2012 г., II т. о., ТК.*

Следователно не е спазена процедурата по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК за връчване чрез залепяне на уведомление и длъжникът не следва да се счита редовно уведомен за обявената предсрочна изискуемост на вземането.

Правното основание, на което се претендира изпълнение, както на вноските с настъпил падеж, така и на останалата част от главницата поради настъпила предсрочна изискуемост на кредита, е сключеният договор за кредит. Изискуемостта е възможността на кредитора да иска изпълнение на задължението. Изискуемостта означава, че кредиторът може да отправи искане до длъжника за плащане на дължимите по договора за кредит суми, но и да поиска от съда защита на своето право, като предяви осъдителен иск по реда на общия исков процес или подаде заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК или чл. 417 ГПК и съответно предяви установителен иск по чл. 415, ал. 3 във връзка с ал. 1, т. 1 и 2 или осъдителен иск по чл. 415, ал. 3 във вр. с ал. 1, т. 3 ГПК. При предявен осъдителен иск по общия исков ред с твърдение в исковата молба за настъпила предсрочна изискуемост на кредита, но действително обявена предсрочна изискуемост в хода на исковото производство, този факт следва да бъде взет предвид на основание чл. 235, ал. 3 ГПК.

В мотивите на Тълкувателно решение № 8 от 02.04.2019г. по тълк. д. № 8/2017г. на ОСГТК на ВКС са изложени съображения, че решението на съда трябва да отразява правното положение между страните по делото, каквото е то в момента на приключване на съдебното дирене, което „задължава съда да вземе предвид и фактите, настъпили след предявяването на иска, ако те са от значение за спорното право, било защото го пораждат или защото го погасяват – например ищецът придобива спорното право след предявяването на иска, притезанието става изискуемо в течение на делото, ответникът плаща или прихваща след предявяването на иска“. Прието е, че при преценката за основателността на иска следва да бъде съобразено материалноправното положение към деня на приключване на съдебното дирене в съответната

инстанция, а не към датата на предявяване на иска, поради което съдът следва да вземе предвид и фактите, настъпили след предявяването на иска съгласно чл. 235, ал. 3 ГПК.

Съдът, съобразявайки актуалната съдебна практика на Върховния касационен съд, постановена след приемане на цитираното тълкувателно решение, с *Решение № 10/25.02.2020 г. по тълг.д. № 16/2019 г., ТК, II т.о. на ВКС*, намира, че обявяването на кредита за предсрочно изискуем може да бъде извършено в хода на исковото производство. В посоченото решение касационната инстанция възприема следното разрешение: „Ако в исковото производство по реда на чл. 415, ал. 1 и чл. 422, ал. 1 ГПК, без значение дали предявеният иск е установителен или осъдителен, бъде установено, че потестативното право на кредитора да направи кредита предсрочно изискуем не е надлежно упражнено преди подаване на заявлението, но упражняването на това право се осъществи в исковото производство, не може да се отрече настъпването на изискуемостта на вземането. Когато изявлението на банката за обявяване на кредита за предсрочно изискуем е инкорпорирано в исковата молба или в отделен документ, представен като приложение към исковата молба, изявлението поражда правни последици с връчването на препис от исковата молба с приложенията към нея на ответника – кредитополучател, ако са налице предвидените в договора за кредит обективни предпоставки. Обявяването на кредита за предсрочно изискуем в исковото производство представлява правнорелевантен факт, който трябва да бъде съобразен от съда на основание чл. 235, ал. 3 ГПК в рамките на претендираните суми.“

Следователно в случая изявлението на кредитора за обявяване на вземането за предсрочно изискуемо е инкорпорирано в исковата молба и е достигнало до длъжника – ответник с получаване на препис от исковата молба, ведно с приложенията от особеният представител на ответника – на 08.09.2022 г.

Наистина ответната страна не участва лично в производството по делото, а е представлявана от назначен от съда особен представител на основание чл. 47, ал. 6 ГПК. Особеният представител на ответника притежава особено процесуално качество да защитава интересите на длъжника в хода на съдебното производство, като до назначаването му се е стигнало след като съдът е приел, че съобщението до ответника е редовно връчено по чл. 47, ал. 1

ГПК. Установената в нормата на чл. 47, ал. 5 ГПК фикция, съгласно която съобщението се смята за връчено с изтичането на срока за получаването му от канцеларията на съда или общината, се прилага, когато ответникът не може да бъде намерен на посочения по делото адрес и не се намери лице, което е съгласно да получи съобщението, но при всички положения в тази хипотеза съобщението и книгата до ответника се смятат за редовно връчени.

В случая препис от исковата молба и приложенията към нея се считат за редовно връчени на ответната страна на основание чл. 47, ал. 5 ГПК. Съгласно чл. 47, ал. 5 ГПК при връчване на съдебни книжа чрез залепване на уведомление ответникът се счита призован и уведомен за образуваното срещу него производство с изтичането на предвидения в чл. 47, ал. 2 ГПК двуседмичен срок и неявяването му в съда в рамките на този срок за получаване на книгата. Затова и по силата на визираната разпоредба в процесния случай преписите от исковата молба с приложенията към нея, в частност изявлението от заемодателя, се презюмира да е получено от ответника, а не от назначения му особен представител.

За да достигне до този извод съдът съобрази практиката на Върховния касационен съд, постановена по реда на чл. 290 ГПК с *Решение № 198 от 18.01.2019 г. по т.д. № 193/2018 г., ТК, I т.о. на ВКС*, в което се приема, че връчването на особения представител представлява надлежно уведомяване на длъжника - ответник. Макар с последното да е даден отговор на въпроса за възможността да бъде обявена предсрочна изискуемост на вземане, чрез уведомление съдържащо се в исковата молба и връчено на особения представител.

По тези съображения настоящата съдебна инстанция приема, че уведомлението, представено с исковата молба на ищеца и достигнало до ответника с извършеното по реда на чл. 47 ГПК връчване на съдебните книжа, е надлежно.

В случая са настъпили обективните предпоставки за обявяване на вземането по договора за кредит за предсрочно изискуемо, като изявлението на ищеца за обявяване на кредита за предсрочно изискуем е инкорпорирано в исковата молба, както и в представеното по делото уведомление. Изявлението поражда правни последици с връчването на препис от исковата молба с приложенията към нея на ответника – кредитополучател, като вземането

следва да се счита за предсрочно изискуемо, считано от **08.09.2022 г.**

В този смисъл упражняването на това потестативно право на ищеца и настъпването на предсрочната изискуемост на кредита в хода на исковото производство представлява факт от значение за съществуването на претендираното право на вземане за главница и възнаградителни лихви, който следва да бъде взет предвид от съда на основание чл. 235, ал. 3 ГПК.

По така изложените съображения, предвид настъпилата предсрочна изискуемост на вземането в хода на процеса, е възникнало задължението за заплащане на главница. От приетото по делото заключение на вещото лице се установява, че сумата по кредита е усвоена от кредитополучателя, като непогасената главница по кредита е в размер на сумата от 21 545, 74 лв. От посочената сума следва да се приспадне сумата за главница, формирана от вноските с настъпил падеж и присъдена по ч.гр.д. № 15005/2021 г. по описа на Районен съд – Пловдив от 3 387, 61 лв., поради което следва да се присъди сумата от 18 158, 13 лв. и исковата претенция за главница да бъде уважена в пълния ѝ предявен размер.

Тъй като длъжникът не е изпълнил точно в темпорално отношение задължението си за заплащане на главницата на месечни вноски с установен в договора падеж за погасяване, ответникът следва да заплати и обезщетение за забава в размер на законната лихва.

Със задължителните за съдилищата разяснения, дадени с *т. 2 от Тълкувателно решение № 3/27.03.2019 г. по тъл.д. № 3/2017 г. на ОСГТК на ВКС*, е прието, че размерът на вземането при предсрочна изискуемост по договор за заем/кредит следва да се определи в размер само на непогасения остатък от предоставената по договора парична сума (главницата) и законната лихва от датата на настъпване на предсрочната изискуемост до датата на плащането.

Следователно в случая законна лихва върху предсрочно изискуемата главница следва да се присъди от датата на настъпване на предсрочната изискуемост – 08.09.2022 г. Обезщетение за забава по отношение на вноските с настъпил падеж е присъдено в заповедното производство, като предвид обявената в хода на настоящото производство предсрочна изискуемост на останалата част от задължение длъжникът не е изпаднал в забава и не следва да се присъжда претендираното обезщетение за забава. Предвид изложеното

предявеният иск за присъждане на обезщетение за забава за сумата от 1 406, 80 лв. за периода от 26.10.2020 г. до 07.09.2021 г. следва да се отхвърли, като следва да се отхвърли и претенцията за присъждане на законна лихва за забава, считано от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповедта за изпълнение – 23.09.2021 г. до 07.09.2022 г.

С оглед изхода на правния спор в полза на ищеца, съобразно уважената част от иска, и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК следва да бъдат присъдени пропорционално сторените, както в настоящото съдебно производство разноски. Не следва да се присъждат разноските, сторени в заповедното производство по ч.гр.д. № 15005/2021 г. по описа на Районен съд – Пловдив, тъй като такова искане не е релевирано от ищеца в исковата молба и в съдебното заседание, в което съдебното дирене е приключено и е даден ход на устните състезания.

Съдът намира за неоснователно възражението на процесуалния представител на ответника, че не следва да се присъжда разноски, поради липса на представен списък на разноските. Това е така, тъй като списък на разноските е обективизиран в протокола от съдебно заседание чрез посочване на сторените от ищеца разноски. На следващо място следва да се посочи, че представянето на списък не е предпоставка за присъждане на разноските, а единствено за съществуването на процесуалната възможност на представящата ги страна да иска изменение на решението в частта му относно разноските. В този смисъл са разрешенятията, дадени в т. 11 и т. 8 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по тълкувателно дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС и Определение № 96 от 16.05.2022 г. по ч. гр. д. № 4195/2021 г., Г. К., II г. о. на ВКС.

В исковото производство ищецът е доказал заплащането на държавна такса в размер от 293, 60 лв., депозит за особен представител от 1 000 лв. и депозит за съдебно-счетоводна експертиза от 400 лв. На основание чл. 78, ал. 8 ГПК претендира юрисконсултско възнаграждение от 350 лв. Съдът при съобразяване на действителната фактическа и правна сложност на делото размерът на юрисконсултското възнаграждение, определен на основание чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл. 37 ЗПП и чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ следва да бъде в размер от 120 лв.

Следователно общият размер на сторените от ищеца разноски в

исковото производство е 1 813, 60 лв., от които с оглед уважената част от предявените искове следва да бъде присъдена сумата от 1 683, 19 лв.

Съдът констатира, че при администриране на исковата молба неправилно е определил размера на дължимата държавна такса от 293, 60 лв. С оглед разпоредбата на чл. 1 от Тарифата за държавните такси, които се събират по ГПК държавната такса е в размер на 4 % от цената на иска, която е в размер на сумата от 782, 60 лв., като следва да бъде съобразена внесената пред заповедния съд държавна такса. Съдът е съобразил пълният размер на внесената в заповедното производство държавна такса от 489 лв., а не сумата в размер от 391, 33 лв., определена при съобразяване на присъдената със заповедта за изпълнение държавна такса. Следователно е останала незаплатена държавна такса от 97, 67 лв., поради което следва на основание чл. 77 ГПК, с оглед изхода на правния спор – съобразно уважената и отхвърлена част от предявените искове, страните да бъдат осъдени да заплатят държавната такса по сметката на Районен съд – Пловдив. В този смисъл е практиката на Върховния касационен съд – така Решение № 50265 от 10.01.2023 г. по гр. д. № 3517/2021 г., Г. К., IV г. о. на ВКС, в което се приема, че е възможно поради грешка част цялата или част от дължимата държавна такса да не е била събрана от съдилищата, защото те не са дали указания по чл. 129, ал. 2 ГПК или са дали неточни указания досежно размера ѝ, и тогава сумите се събират принудително въз основа на определение по чл. 77 ГПК. Следва ответникът да заплати сумата от 90, 65 лв. – размерът на разноските, които би дължал на ищеца, ако последните бяха предварително внесени по сметката на съда. Остатъкът в размер на сумата от 7, 02 лв. следва да се възложи в тежест на ищеца съобразно отхвърлената част от предявените искове.

В полза на ответната страна се следват разноски, но не подлежат на присъждане, тъй като такива не са сторени.

Така мотивиран, Пловдивският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 415, ал. 1, т. 3 ГПК във вр. с чл. 240, ал. 1 ЗЗД В. И. В., ЕГН *****, с адрес с. К., ул. **, да заплати на “Алианс Банк България” АД, ЕИК 128001319, със седалище и адрес на управление гр.

София, ул. „Сребърна“ № 16, сумата от **18 158, 13 лв.** – представляваща предсрочно изискуема главница по Договор за потребителски кредит № ** от 14.05.2015 г., изменен с Допълнително споразумение от 04.06.2020 г., **ведно със законна лихва** върху главницата, считано от датата на настъпване на предсрочната изискуемост – **08.09.2022 г.**, до окончателното ѝ изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** предявеният иск с чл. 415, ал. 1, т. 3 ГПК във вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 1 406, 80 лв., представляваща обезщетение за забава, начислено за периода от 26.10.2020 г. до 07.09.2021 г., както и в частта по отношение на законната лихва, считано от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповедта за изпълнение - 23.09.2021 г. до 07.09.2022 г.

ОСЪЖДА В. И. В., ЕГН *****, да заплати на основание чл. 78, ал. 1 ГПК да заплати на „Алианц Банк България“ АД, ЕИК 128001319, сумата от **1 683, 19 лв.** – разноси в исковото производство по гр.д. № 519/2022 г. на Районен съд - Пловдив, IX граждански състав.

ОСЪЖДА В. И. В., ЕГН *****, да заплати на основание чл. 77 ГПК в полза на бюджета на съда по сметка на Районен съд – Пловдив за държавни такси сумата от **90, 65 лв.** – дължим размер на държавната такса по гр.д. № 519/2022 г. на Районен съд - Пловдив.

ОСЪЖДА „Алианц Банк България“ АД, ЕИК 128001319, да заплати на основание чл. 77 ГПК в полза на бюджета на съда по сметка на Районен съд – Пловдив за държавни такси сумата от **7, 02 лв.** – дължим размер на държавната такса по гр.д. № 519/2022 г. на Районен съд - Пловдив.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд - Пловдив в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от настоящото решение да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____ п/_____